

ΝΑΙ στο Δημόσιο Πανεπιστήμιο, αλλά Πανεπιστήμιο!

Δρ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΝΤΑΝΗ

Πολλά έχουν γραφτεί πρόσφατα για τον νέο υπό συζήτηση Νόμο – Πλαίσιο, για τα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα, για την ίδρυση ή μη, ιδιωτικών μη κερδοσκοπικών Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων και ούτω καθεξής. Καταλήψεις στα ΑΕΙ και τα ΤΕΙ της χώρας, χαμένες ώρες διδασκαλίας, χαμένες εξετάσεις, πανελλαδικά συλλαλητήρια, εντάσεις και ενστάσεις από παντού, συνθήματα επί συνθημάτων, όπως τα περιβόητα «Όχι στις μεταρρυθμίσεις στην Παιδεία», «Όχι στην αξιολόγηση των Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων» κ.ο.κ.

Τελικά, αναρωτιέται ο μέσος Έλληνας πολίτης: Υπάρχει σ' αυτή τη χώρα Εκπαιδευτικό σύστημα; Τι γίνεται? Ποιος φταίει? Ποιος έχει δίκιο? Οι φοιτητές? Οι καθηγητές? Η κυβέρνηση (η εκάστοτε)? Η αντιπολίτευση? Τα κόμματα της Αριστεράς? Τελικά, η Παιδεία αποτελεί ένα πολύ καλό «σάκο του μποξ», που όλοι, μα όλοι μπορούν, θέλουν και επιζητούν να παίξουν μαζί του...

Τα πρόσφατα αποτελέσματα από το ΥΠΕΠΘ έδειξαν ότι περίπου 39.000 υποψήφιοι (ποσοστό 42% του συνόλου των υποψηφίων), αν δεν κάνουμε λάθος, «έμειναν» κάτω από τη βάση του «10» και δεν θα παρακολουθήσουν μαθήματα στην Τριτοβάθμια εκπαίδευση! «Καταστροφή!» διαμαρτύρεται σύσσωμη η αντιπολίτευση «..τόσα παιδιά, μα τόσα παιδιά εκτός των ΑΕΙ και ΤΕΙ»!

Επιτρέψτε μας σ' όλα τα παραπάνω μία σύντομη τοποθέτηση για τη Δημόσια εκπαίδευση. Μιλάμε για τη δημόσια εκπαίδευση, για το Δημόσιο Πανεπιστήμιο: ΝΑΙ έτσι πρέπει να είναι το Πανεπιστήμιο, δημόσιο και δωρεάν, για το δημόσιο και δωρεάν «σχολείο», δηλ. για το ίδρυμα που θα πρέπει να διατηρεί τον εκπαιδευτικό του χαρακτήρα και να λειτουργεί με εκπαιδευτικά κριτήρια και όχι πολιτικά ή άλλα κριτήρια. Αυτό είναι το θέμα μας και μέσα σ' αυτά τα όρια θα κυμανθεί η τοποθέτησή μας.

Πρώτη διευκρίνιση που οφείλουμε να κάνουμε είναι ότι τα προβλήματα της δημόσιας εκπαίδευσης δεν περιορίζονται στην Τριτοβάθμια εκπαίδευση. Απλά συσσωρεύονται, μαζεύονται στην Τριτοβάθμια. Η αιτία δηλαδή του προβλήματος, τουλάχιστον εν μέρει, εντοπίζεται στη Δευτεροβάθμια και στην Πρωτοβάθμια εκπαίδευση. Πριν 20 - 25 χρόνια, το Εκπαιδευτικό μας σύστημα ήταν σαφώς καλύτερο. Το σύστημα δούλευε. Και μάλιστα αρκετά καλά. Οι εκπαιδευτικοί, σχεδόν όλοι, αγαπούσαν τη δουλειά τους, έβλεπαν τη δουλειά τους ως λειτούργημα. Όχι ως δημοσιοϋπαλληλική θέση, μ' ότι αυτό συνεπάγεται. Επιπρόσθετα, η Πολιτεία και μάλιστα εύστοχα από εκπαιδευτικής

άποψης, είχε θέσει προϋποθέσεις, είχε θεσπίσει εξετάσεις – σταθμούς, είχε καθιερώσει ένα σύστημα αξιολόγησης για τους μαθητές. Οι μαθητές της Ε΄ και ΣΤ΄ τάξης του Δημοτικού σχολείου υφίσταντο πραγματική αξιολόγηση που σε μεγάλο βαθμό ήταν και δίκαιη και αντιπροσωπευτική, αφού υπήρχαν το «7», το «8», το «9» και βέβαια το άριστα «10», στατιστικώς ορθά, για τους ολίγους. Τι υπάρχει σήμερα? Ένα «άριστα», ένα άριστα για όλους, για όλους τους μαθητές! Ισοπέδωση? Οι μαθητές που τελείωναν επιτυχώς το Δημοτικό σχολείο έδιναν δύσκολες εξετάσεις για να περάσουν στο Γυμνάσιο, στις οποίες έπρεπε να πιστοποιήσουν, να αποδείξουν τις βασικές τους γνώσεις, τουλάχιστον στην Ελληνική γλώσσα, στην αριθμητική κ.α. Σήμερα τι υπάρχει? Τίποτα. Όλοι στο Γυμνάσιο! Έχει αποδειχτεί - οι εκπαιδευτικοί της Δευτεροβάθμιας το γνωρίζουν πολύ καλά - ότι μεγάλο μέρος των μαθητών που εισάγονται σήμερα στο Γυμνάσιο δεν έχουν βασικές γνώσεις στην ελληνική γλώσσα, δεν γνωρίζουν γραμματική, ορθογραφία, δεν έχουν βασικές γνώσεις αριθμητικής, ιστορίας, γεωγραφίας κ.ο.κ. Ισοπέδωση? Το κυριότερο, το σπουδαιότερο από εκπαιδευτικής άποψης στη Δευτεροβάθμια εκπαίδευση: Υπήρχαν εξετάσεις εισαγωγής στο Λύκειο. Οι εξετάσεις αυτές ήταν σημαντικές και κεφαλαιώδους σημασίας. Καταργήθηκαν! Μέγα σφάλμα. Θυμόμαστε πριν από 25 χρόνια, όταν αυτές οι εξετάσεις εισαγωγής στο Λύκειο καταργήθηκαν. Ήρθαν, εμφανίστηκαν στις τάξεις της τότε Α΄ Λυκείου δεκάδες άτομα, άλλοι 18 ετών, άλλοι 22 ετών ακόμα και 25 ετών για να «εισαχθούν» στο Λύκειο. Όλοι τότε για το περιβόητο Απολυτήριο Λυκείου. Τα παιδιά εκείνα παράτησαν τότε δουλειές που είχαν αρχίσει, τέχνες που μάθαιναν, αγροτικές επιχειρήσεις κ.α. και ήρθαν για να τελιώσουν το Λύκειο. Και τελείωσαν, απεφοίτησαν. Όλοι. Όπως αποφοιτούν από τότε σχεδόν όλοι, άλλοι με «10», άλλοι με «8», οι περισσότεροι με «5», «6» ή «7»! Τι σημασία έχει άλλωστε? Αφού για όλους υπάρχει μία θέση στην Ανώτατη Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, σε κάποιο Τμήμα ΑΕΙ ή πιθανόν ΤΕΙ, κάπου στην Ελληνική περιφέρεια. Εκεί φτάσαμε μετά από 25 χρόνια. Κάποτε, το ποσοστό των αποφοίτων Λυκείου που εισάγονταν στα ΑΕΙ / ΤΕΙ ήταν περίπου 40-45% του συνόλου των υποψηφίων. Σήμερα το ποσοστό αυτό έχει φτάσει στο 75% και σε ορισμένες χρονιές το 80%. Γιατί? Γιατί υποβαθμίστηκαν και γιατί δεν ενισχύθηκαν από την Πολιτεία τα Τεχνικά Λύκεια, τα Επαγγελματικά Λύκεια, τα ΤΕΕ? Μέγα λάθος. Αν υπήρχαν όλα αυτά τα χρόνια οι προαναφερθείσες εξετάσεις – σταθμοί, δεν θα συνέβαινε αυτό που συμβαίνει σήμερα. Και περισσότερα νέα παιδιά θα είχαμε στα λεγόμενα «τεχνικά» επαγγέλματα και καλύτερα Πανεπιστήμια θα είχαμε, με λιγότερους φοιτητές και σίγουρα πολύ λιγότερα προβλήματα. Το Δημόσιο Πανεπιστήμιο πρέπει, επιβάλλεται να διατηρήσει το δημόσιο «δωρεάν» χαρακτήρα του. Πρέπει όμως να προσφέρεται σε όλους? Ή μόνον σε εκείνους που έχουν τις γνώσεις, την κατάλληλη προετοιμασία και εν τέλει τη διάθεση? Αν ο μέσος Έλληνας πολίτης, ο πολίτης που απεφοίτησε από το Γυμνάσιο ή το Λύκειο του '50, του '60 ή του '70 γνώριζε και αντιλαμβανόταν το μαθησιακό επίπεδο, το επίπεδο γνώσεων του μεγάλου μέρους των σημερινών φοιτητών / σπουδαστών (με εξαίρεση κυρίως την πλειοψηφία των φοιτητών στις Σχολές του Πολυτεχνείου και ορισμένων «περιζήτητων» Σχολών στα ΑΕΙ), θα απογοητεύονταν οικτρά. Και θα απογοητεύονταν από το επίπεδο γνώσεων των περισσότερων εξ' αυτών σε θέματα ελληνικής γλώσσας, ιστορίας, μαθηματικών, φυσικής, χημείας, χωρίς να επιχειρήσουμε καν να αναφερθούμε στα αρχαία ελληνικά! Γιατί? Γιατί σήμερα, το 2006, να μην αποτυπώνονται στο Απολυτήριο Λυκείου οι

δυνατότητες, οι προσανατολισμοί, οι διαθέσεις των σημερινών μαθητών - αποφοίτων? Γιατί? Μήπως σήμερα το απολυτήριο Λυκείου δεν αποτελεί αξιόπιστο τίτλο (*A. Καρκαγιάννης, εφημ. ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 25-6-06*) για να συνεχίσει ο απόφοιτος τις σπουδές του στα ΑΕΙ ή ΤΕΙ, ή να δοκιμάσει την τύχη του στη ζωή, π.χ. μαθαίνοντας μία τέχνη, εξασκώντας μία τεχνική ειδικότητα, πηγαίνοντας σ' ένα ΙΕΚ. Για να καταλήξουμε: ο αξιόπιστος τίτλος Λυκείου είναι το μεγάλο ζητούμενο, και αν θέλετε, μία ευκαιρία δημοκρατική και ισότιμη που να προσφέρεται σε όλους. Αντίθετα, τι είναι σήμερα το απολυτήριο Λυκείου? Ένα ισοπεδωτικό και άχρηστο δικαίωμα. Ένα δικαίωμα που δίνει (έστω έδινε μέχρι φέτος) ελεύθερη είσοδο σε κάποιο Τμήμα ΑΕΙ ή (κυρίως) ΤΕΙ, ειδικά σε κάποιο περιφερειακό ΤΕΙ. Είναι όμως ακόμα – και αυτό είναι το πλέον οδυνηρό – ένα δικαίωμα που εξαπατά το λαό, τους Έλληνες πολίτες, τους γονείς! Την εργαζόμενη μάνα και τον πατέρα που θα στείλουν, τελικά, το παιδί τους σ' αυτό το Τμήμα (ΑΕΙ ή ΤΕΙ) πληρώνοντας μηνιαίως 1.000 ευρώ για 5-6 χρόνια, για ένα πτυχίο «ανέργου», χωρίς αντίκρουσμα και το πιο πιθανό σε μία Σχολή την οποία ο απόφοιτος ποτέ στη ζωή του δεν σκέφτηκε, δεν επεθύμησε και το κυριότερο δεν επεδίωξε (*A.Καρκαγιάννης, εφημ. ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 25-6-06*)!

Τι έκανε τόσα χρόνια η κοινή γνώμη? Τόσα χρόνια χιλιάδες παιδιά εισάγονταν στα ΑΕΙ και ΤΕΙ με βαθμολογίες πολύ κάτω από τη βάση (5, 6 ή 7). Τη βάση του «10» μην την θεωρείτε σαν ένα συμβατικό και τυπικό όριο. Να τη λάβετε υπόψην σας με το ουσιαστικό της περιεχόμενο. Αναρωτηθήκατε πως ένας μαθητής - σήμερα σπουδαστής - που δεν συγκέντρωσε τη βάση στις εισαγωγικές εξετάσεις, να είναι σε θέση ή να έχει τη διάθεση να παρακολουθήσει μαθήματα? Δυστυχώς, οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ – αν και επέτυχαν κεφαλαιώδους σημασίας πράγματα στους τομείς της κοινωνικής δικαιοσύνης και συνοχής και της ανάπτυξης – στην Παιδεία, λανθασμένα, χρησιμοποίησαν τα Πανεπιστήμια για να απορροφήσουν την ανεργία των νέων ή τουλάχιστον να την καθυστερήσουν για 5 – 10 χρόνια. Το αποτέλεσμα είναι εμφανές σήμερα: η ανεργία δεν απορροφήθηκε, ενώ τα Πανεπιστήμια, τα περισσότερα, είναι στην κατάσταση που όλοι λίγο – πολύ γνωρίζουμε. Επιπρόσθετα, πακτωλός χρημάτων που εδόθη από την Ευρωπαϊκή Ένωση, για τη βελτίωση και την ενδυνάμωση των ήδη υπάρχοντων Τμημάτων ΑΕΙ και ΤΕΙ, εδόθησαν και σπαταλήθηκαν - ελέω και του λαϊκισμού που μας κατακλύζει και μας κυβερνά σ' αυτή τη χώρα – για την ίδρυση απίστευτα μεγάλου αριθμού νέων Τμημάτων στην ελληνική Περιφέρεια για λόγους κομματικούς και με κριτήρια (πάντα) πολιτικά! Τα περισσότερα δε εκ των νέων Τμημάτων αποτέλεσαν επανάληψη των λίγο – πολύ ίδιων γνωστικών αντικειμένων με ήδη υπάρχοντα Τμήματα! Έτσι, φτάσαμε σήμερα τα Πανεπιστήμια να στέλνουν κάθε χρόνο στη σκληρή πραγματικότητα της βιοπάλης χιλιάδες, ανυποψίαστους, και κυρίως απροετοίμαστους νέους ανθρώπους – πτυχιούχους, με μοναδικό τους εφόδιο ένα «χαρτί» χωρίς ουσιαστικό αντίκρουσμα. Για να μην αναφερθούμε ούτε στα πεπαιωμένα και ξεχασμένα από την εξέλιξη της επιστήμης προγράμματα σπουδών στις λεγόμενες καθηγητικές σχολές (αλλά και σε άλλες σχολές των θετικών επιστημών), προγράμματα που δεν έχουν συνάφεια με την ελληνική αγορά εργασίας. Ούτε στο «απυρόβλητο» των σημερινών Πανεπιστημιακών δασκάλων! Ούτε στη δομή και τη διοίκηση του σημερινού ελληνικού Πανεπιστημίου, το οποίο, κοντολογίς, αποτελεί ένα πιστό αντίγραφο του κοινωνικο-πολιτικού περιγυρού του (*Φ. Μαλιγκούδης,*

εφημ. *ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ*, 8-5-03). Είναι αλήθεια, συνεπώς, πως τα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα της χώρας μας διέρχονται μία διαβρωτική κρίση, αφού εκτός των άλλων, πολλοί εκπαιδευτικοί θεωρούν τη διδασκαλία ως πάρεργο, ως αγγαρεία. Έχουν, δυστυχώς, παραγκωνισθεί το πανεπιστημιακό ιδεώδες, η διαλεκτική ουσία της παιδείας, η συστηματική ανάπτυξη της διδασκαλίας, της έρευνας, της διακίνησης της ελεύθερης σκέψης. Έχουν δε διογκωθεί, σε βαθμό που να μοιάζουν με υπερτιμημένα χρηματιστήρια, σαν «φούσκες» που, όταν θα σκάσουν, θα φανεί η απίστευτη πνευματική και ανθρώπινη ένδειά τους. Δεν υπάρχει, δυστυχώς, πιο θλιβερή εικόνα μέσα σ' ένα Ανώτατο Εκπαιδευτικό Ίδρυμα από το να παραγκωνίζεται ο αφοσιωμένος, ο ικανός και κυρίως ο έντιμος εκπαιδευτικός και να «επιβραβεύεται» ο ανίκανος, ο ανέντιμος και ο ιδιοτελής (*Π. Παρασκευόπουλος, Επιστήμη & Άνθρωπος, Απρ. 2005*). Πέρα δε των ανωτέρω, εντοπίζονται στα σημερινά Πανεπιστήμια και κεφαλαιώδους σημασίας προβλήματα που σχετίζονται με τον στρεβλό συνδικαλισμό των καθηγητών και των φοιτητών, καθώς και με τον κομματισμό μερικών καθηγητών και φοιτητών στις πρυτανικές (προεδρικές) και τις φοιτητικές (σπουδαστικές) εκλογές. Είναι βέβαιο ότι σήμερα ο συνδικαλισμός των καθηγητών και των φοιτητών έχει ξεφύγει από τα επιτρεπτά όρια. Ο συνδικαλισμός των φοιτητών είναι εξίσου στρεβλός (αν μη τι άλλο), επειδή αφενός ασκείται από ισχνές κομματικές μειοψηφίες και αφετέρου στηρίζεται σε αρχές παρόμοιες μ' αυτές του συνδικαλιστικού κινήματος. Ο κομματισμός, εν κατακλείδι, είναι ένα είδος μιθριδατισμού μέσα στο ελληνικό Πανεπιστήμιο, που δημιουργήθηκε με τον καιρό και που επιδρά αρνητικά (αρνητικότερα) στις αρχαιρεσίες των διοικητικών οργάνων, στις κρίσεις των καθηγητών, στα μεταπτυχιακά προγράμματα και ενίοτε στην αξιολόγηση των επιδόσεων των φοιτητών (*Ι. Σ. Κολιόπουλος, εφημ. ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 2-7-06*)!

Και τίθεται τελικώς το αμείλικτο ερώτημα: Πότε θα καθήσουν μαζί στο ίδιο τραπέζι η κυβέρνηση (η εκάστοτε) και η αντιπολίτευση και με αμιγώς εκπαιδευτικά κριτήρια και προϋποθέσεις θα βάλουν στέρεες βάσεις στην Παιδεία μας? Πότε θα νοιαστούμε για τα παιδιά μας, για τη χώρα μας, για την Παιδεία μας? Και επιτέλους πότε θα σταματήσουν οι πολιτικοί μας να είναι λαϊκιστές με μόνο ζητούμενό τους τις επόμενες εκλογές? Πότε?

Μήπως μετά από όλα τα παραπάνω καταλήγουμε στο συμπέρασμα που όλοι βλέπουμε, που όλοι αντιλαμβανόμαστε: ότι απαιτούνται ριζοσπαστικές τομές και μεταρρυθμίσεις στο Εκπαιδευτικό Σύστημα της χώρας μας. Νοείται ένα Ίδρυμα να έχει «αιώνιους» σπουδαστές? Μπορεί ένας μαθητής να εισάγεται στο ανώτατο εκπαιδευτικό σύστημα, σε ΑΕΙ ή ΤΕΙ, και να έχει βαθμό μικρότερο από τη βάση «10»? Αν μη τι άλλο, **η καθιέρωση του μέτρου εισαγωγής της βάσης του «10» είναι από εκπαιδευτικής άποψης ένα εξαιρετικό μέτρο** που θα αποδώσει, διότι βασίζεται σε αμιγώς ακαδημαϊκά κριτήρια. Τώρα αν η κυβέρνηση θέλει να ιδρύσει τα μη δημόσια μη κερδοσκοπικά πανεπιστήμια, ίσως, και για να απορροφήσει μέρος των «αποτυχημένων» μαθητών, τότε θα ασκήσει λάθος εκπαιδευτική πολιτική και ακόμη πιο εσφαλμένη κοινωνική πολιτική! Η ίδρυση των κατ' ουσίαν ιδιωτικών Πανεπιστημίων – την παρούσα χρονική στιγμή – θα αποτελέσει ένα ακόμα μέγα ολίσθημα και σφάλμα, όπως και τα τόσα άλλα των προηγούμενων κυβερνήσεων. Και

δυο λόγια για τα συνθήματα που ακούστηκαν - ενδεχομένως από την Αριστερά - κατά τις πρόσφατες κινητοποιήσεις των φοιτητών, όπως «*Δημόσιο πανεπιστήμιο σημαίνει και επαγγελματική κατοχύρωση του πτυχίου που παρέχει*», «*Υπαλληλοποίηση του σπουδαστή από το πρώτο έτος των σπουδών του, ανεξάρτητα από τις επιστημονικές του επιδόσεις...*», «*Για μία δημόσια τριτοβάθμια εκπαίδευση ανεξάρτητη από την αγορά...*». Σίγουρα τέτοια συνθήματα δεν διαμορφώνουν κριτήρια εκπαιδευτικά και ακαδημαϊκά, αλλά μάλλον εξαπατούν και αποπροσανατολίζουν στους σπουδαστές.

Η παρούσα κατάσταση στο Ελληνικό Πανεπιστήμιο δεν μπορεί να συνεχιστεί. Είναι καιρός όλοι να αναλάβουν τις ευθύνες τους. Και κυρίως τα κόμματα του Ελληνικού Κοινοβουλίου. Πρέπει όλοι να αντιληφθούν ότι αν δεν πεταχθούν έξω από όλα τα ΑΕΙ και ΤΕΙ τα άθλια «κομματικά τραπεζάκια» που το μόνο που κάνουν είναι να εισάγουν στη λειτουργία των Ιδρυμάτων το πιο ξεδιάντροπο κομματικό αλισβερίσι και κυρίως ένα δημόσιο «κομματικοποιημένο» και συνήθως «υπό κατάληψη» Πανεπιστήμιο! Όποιος διαφωνεί - και είναι σεβαστό αυτό - σίγουρα δεν έχει επισκεφτεί ποτέ του ένα σύγχρονο ακαδημαϊκό ίδρυμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Γιατί αν είχε επισκεφτεί και «ζήσει» ένα έτος μέσα σε μία πρότυπη «ακαδημαϊκή κυψέλη» θα συνειδητοποιούσε ότι όλα τα οργανωμένα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα λειτουργούν πρωτίστως με εκπαιδευτικά κριτήρια, ελεύθερα και ανεξάρτητα, χωρίς «αιώνιους φοιτητές» (λέξη άγνωστη για τους πανεπιστημιακούς του εξωτερικού εξαιτίας των αυστηρών όρων φοίτησης), χωρίς κομματικές παρατάξεις, χωρίς την ανάγκη του περιβόητου «πανεπιστημιακού ασύλου»!

Και τώρα τι? Η κυβέρνηση επιχειρεί με το νέο Νόμο – Πλαίσιο, το προσχέδιο του οποίου εδόθη (με καθυστέρηση) προς δημόσια διαβούλευση, να εισαγάγει ορισμένες νέες ρυθμίσεις, μάλλον γραφειοκρατικές, αποδεικνύοντας ότι το όλο προσχέδιο μάλλον άτολμο και συγκαταβατικό είναι. Μετά τις έντονες διαμαρτυρίες, τις αντεγκλήσεις και τις συγκρούσεις των ΜΑΤ με τους φοιτητές, η κυβέρνηση με το προταθέν σχέδιο, μάλλον ωθείται προς συμβιβασμό κάτω από την πίεση των ομολογουμένως συντηρητικών συντεχνιών που δεν θέλουν τις αλλαγές και τις μεταρρυθμίσεις στο ελληνικό Πανεπιστήμιο. Οι διαμαρτυρίες που έλαβαν χώρα θυμίζουν έντονα τον τίτλο πρόσφατου άρθρου σε κυριακάτικη εφημερίδα «*Η σιωπηρή πλειοψηφία και η αλαζονεία της μειοψηφίας*». Ίσως, όμως, και οι διαμαρτυρίες που έγιναν να εκφράζουν την πλειοψηφία, διότι το σημερινό σαθρό σύστημα, κακά τα ψέματα, βολεύει τους καθηγητές, βολεύει και τους φοιτητές. Οι μεν πρώτοι κάνουν ότι δουλεύουν, οι περισσότεροι (το τονίζουμε οι περισσότεροι) αξιοποιούν το χρόνο τους με την ετεροαπασχόληση ή την προσκόλληση στους πολιτικούς της εκάστοτε κυβέρνησης με «άλλες φιλοδοξίες», οι δε δεύτεροι αρκούνται απλά στη μετριότητα χωρίς πραγματικά να συνειδητοποιούν την αλήθεια. Και είναι λυπηρό αυτό το γεγονός, διότι διαπιστώνεται ξεκάθαρα ότι παρότι η πλειοψηφία των πολιτών της χώρας τάσσεται υπέρ των μεταρρυθμίσεων, στην πράξη αδιαφορεί και δεν αντιστέκεται. Ίσως γιατί μεγάλο μέρος της κοινωνίας μας έχει υιοθετήσει μία χαλαρή σχέση απέναντι σε όλα. Αποδέχεται τη μετριότητα, κι αυτό είναι μία πικρή αλήθεια.

Τι μπορεί, εν τέλει, να αλλάξει την παρούσα απαράδεκτη κατάσταση του ελληνικού

Πανεπιστημίου? Μόνο δραστικά και ριζοσπαστικά μέτρα που πρέπει να ληφθούν άμεσα με τη σύμφωνη γνώμη όλων των κομμάτων και ιδιαίτερα των δύο μεγάλων που εναλλάσσονται στην εξουσία. Ποια μέτρα?

- Κατάργηση των κομματικών στην ουσία παρατάξεων σ' όλα τα ΑΕΙ και τα ΤΕΙ της χώρας και ίδρυση νέων «φοιτητικών οργάνων» που θα εκφράζουν την πλειοψηφία των φοιτητών, τα αιτήματα, τις ανησυχίες και τις θέσεις τους.
- Γενναία αύξηση της χρηματοδότησης για την Παιδεία (άμεσα στο 5% του ΑΕΠ).
- Δραστική μείωση της συμμετοχής των φοιτητών στην ανάδειξη των οργάνων διοίκησης των ΑΕΙ (λ.χ. 20%).
- Μείωση του αριθμού των εισακτέων στα ΑΕΙ – ΤΕΙ Αθηνών, Θεσσαλονίκης και Πειραιά, με αντίστοιχη αύξηση στα Ιδρύματα της περιφέρειας.
- Καθορισμός του αριθμού των εισακτέων από το κάθε Τμήμα με βάση τις πραγματικές ανάγκες της ελληνικής αγοράς και τις υφιστάμενες υποδομές της κάθε ακαδημαϊκής μονάδας.
- Άμεση συγχώνευση Τμημάτων με παρεμφερή γνωστικά αντικείμενα, ειδικά για Τμήματα με μειωμένη ζήτηση των αποφοίτων του στην αγορά εργασίας.
- Προσωρινή παύση της εισαγωγής αποφοίτων σε Τμήματα ΑΕΙ / ΤΕΙ για 5 έτη σε ειδικότητες με μεγάλα ποσοστά ανεργίας στην ελληνική αγορά.
- Άρση του καθηγητικού τίτλου για ΔΕΠ / ΕΠ που διορίζονται σε πολιτικές θέσεις, σε Υπουργεία ή υψηλόβαθμες θέσεις διοίκησης στο Δημόσιο και στις ΔΕΚΟ.
- Επαναδιατύπωση του «πανεπιστημιακού ασύλου» και θέσπιση ειδικών όρων για την προστασία της δημόσιας περιουσίας.

Ναι, λοιπόν, στο Δημόσιο Πανεπιστήμιο, αλλά να είναι Πανεπιστήμιο !

*Ο Δρ. Γ. Μαντάνης είναι Καθηγητής στο Τμήμα Σχεδιασμού & Τεχνολογίας
Ξύλου & Επίπλου - Παράρτημα Καρδίτσας - ΤΕΙ Λάρισας
Email: mantanis@teilar.gr*